

ΚΑΜΙΑ ΣΥΝΑΙΝΕΣΗ ΣΤΟΥΣ ΑΝΑΠΤΥΞΙΑΚΟΥΣ ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΥΣ ΠΟΥ ΠΝΙΓΟΥΝ ΤΙΣ ΓΕΙΤΟΝΙΕΣ ΜΑΣ

Στο αχανές και πολυπληθές τοπίο των νοτίων της Αθήνας, συνυπάρχουν πολλές διαφορετικές πραγματικότητες. Οι αντιθέσεις μεταξύ των περιοχών (πχ Πανόραμα Βούλας με Μπραχάμι) αλλά και εντός των δήμων (πχ Ηλιούπολη) ήταν πάντα μεγάλες. Αν και δεν ήταν αυτό που λέμε εργατικές γειτονιές δεν υπήρξαν και ποτέ γειτονιές μόνο για πλούσιους. Άλλωστε πολλοί/ες/α που μένουμε εδώ βιώνουμε την σκληρή πραγματικότητα της εργασιακής εκμετάλλευσης, της αδυναμίας κάλυψης καθημερινών αναγκών, των ασφυκτικών ρυθμών, της επισφάλειας και των καθημερινών καταπίεσεων. Τα τελευταία χρόνια όμως, η οικονομική ανάπτυξη με τις μορφές του επιθετικού real estate και των μεγάλων αναπλάσεων μετατρέπει τις περιοχές μας σε ζώνες αποκλειστικά για τουρίστες, φραγκάτους, μαγαζάτορες και αφεντικά, σε μία βίαιη αντίθεση με όσα βιώνουμε εμείς. Οι μονοκατοικίες και τα παλιά σπίτια γκρεμίζονται και τη θέση τους παίρνουν ογκώδεις πολυκατοικίες, καρμπόν η μία της άλλης, το πράσινο μειώνεται και οι κοινόχρηστοι χώροι περιφράσσονται και εμπορευματοποιούνται, δημιουργώντας μία θουξ δυστοπία, τουλάχιστον για όσους/ες/α τις κοιτάμε να υψώνονται από χαμηλά. Το πολύπαθο "παραλιακό μέτωπο" με τις ελάχιστες ελεύθερες ακτές ιδιωτικοποιείται πλέον ολοκληρωτικά και οι φρουρούμενες πολυτελείς υποδομές (από full inclusive resorts ως... "καμπινγκ" πολυτελείας - glamping) αφήνουν τους πληβείους εκτός. Το κόστος ζωής έχει εκτοξευτεί από την γεωμετρική αύξηση των ενοικίων και των αντικειμενικών αξιών ανά τετραγωνικό μέτρο αναγκάζοντας όσους δεν τα βγάζουν πέρα να φύγουν. Εν τέλει, η μαζική εισροή νέων κατοίκων με υψηλά εισοδήματα μετασχηματίζει τον χαρακτήρα της περιοχής σύμφωνα με τις απαιτήσεις τους δημιουργώντας πανάκριβες καταναλωτικές αγορές και πλήρως επιτηρούμενες γειτονιές με κάμερες, αστυνομία, ιδιωτικές φρουρές και δρόμους. Σε αυτό το ζοφερό σκηνικό τουριστικοποίησης και ανάπτυξης, το υπερηρότζεκτ "The Ellinikon" αποτελεί αυτό που θα λέγαμε κορωνίδα.

Λέγοντας *The Ellinikon*, εννοούμε την έκταση του πρώην αεροδρομίου της Αθήνας, στην περιοχή του Ελληνικού. Το αεροδρόμιο λειτουργούσε από το 1945 έως το 2001, ενώ ταυτόχρονα στον χώρο αυτό υπήρχε και η βάση των Αμερικάνων, που λειτουργούσε έως το 1993. Δηλαδή, ήταν πάντα ένας χώρος που εξυπηρετούσε τις ανάγκες κράτους και κεφαλαίου και δεν υπήρξε ποτέ πραγματικά ανοιχτός και προς τη διάθεση του κόσμου που έμενε πέριξ. Ήδη πριν από την παύση της λειτουργίας του, τα κοράκια είχαν ξεκινήσει να εξετάζουν το μέλλον του, με τους περισσότερους να υποσχονται στον κόσμο ότι ο χώρος θα αποτελέσει ένα μεγάλο πάρκο. Προφανώς στο μυαλό τους είχαν άλλα σχέδια, τα οποία βλέπουμε στην πράξη σήμερα. Από το 2003 ήδη, η τότε κυβέρνηση ΠΑΣΟΚ κάνει λόγο για οικοπεδοποίηση τουλάχιστον 1000 στρεμμάτων της έκτασης για εμπορική δραστηριότητα, διατυμπανίζοντας ότι η υπόλοιπη έκταση θα γίνει δημόσιο πάρκο. Προεκλογικά και ενώ ήδη έχουν παραχωρηθεί κομμάτια της έκτασης για να χτιστούν γήπεδα για τους ολυμπιακούς αγώνες, η ΝΔ επί Καραμανλή "διασφαλίζει" ότι το αυτονόητο είναι να γίνει πάρκο. Παρόλα αυτά, το 2007 και αφού έχουν κερδίσει τις εκλογές, ανακοινώνουν πλάνο για την έκταση παρόμοιο με του ΠΑΣΟΚ. Από το 2011 όταν η έκταση περνάει μέσω του προγράμματος αποκρατικοποιήσεων στο ΤΑΙΠΕΔ αρχίζουν στρατηγικές επαφές με επενδυτές και το 2014 πραγματοποιείται διαγωνισμός για την παραχώρηση της έκτασης. Προς έκπληξη κανενός, η παραχώρηση γίνεται στην εταιρεία Lamda, του λαμόγιου πρώην μαυραγορίτη Λάτση, στην εξευτελιστική τιμή των 915 εκ. ευρώ, 2,5 φορές χαμηλότερη από την εκτιμώμενη αξία. Αξίζει να αναφέρουμε ότι η πώληση του αεροδρομίου είχε μπει ως προαπαιτούμενο για την υπογραφή των μνημονίων, με τις τελικές υπογραφές να μπαίνουν το 2016, επί ΣΥΡΙΖΑ, που ως αντιπολίτευση ασκούσε τάχα μου σκληρή κριτική στο επενδυτικό αυτό έργο. Δεν ήταν μόνο ο ΣΥΡΙΖΑ βέβαια, αφού και ο νυν δήμαρχος Ελληνικού-Αργυρούπολης, Γιάννης Κωνσταντάτος πριν την εκλογή του έταζε ότι θα δώσει δώθεν μεγάλη μάχη ενάντια στην επένδυση. Με λίγα λόγια, όλες οι βουλευτικές και δημοτικές παρατάξεις, υπόσχονταν ανοιχτό δημόσιο χώρο, μέχρι να λάβουν την εξουσία και να αλλιάξουν

αμέσως τροπάριο, κάνοντας αυτό που κάνουν πάντα, να εξυπηρετούν τα αντικοινωνικά συμφέροντα του κεφαλαίου. Σημαντικό να τονιστεί πως πριν μπουν οι τελικές υπογραφές, στην έκταση λειτουργούσε κέντρο κράτησης - κολλαστήριο - για μετανάστ[ριε]ς (2014-2017) και στρατόπεδο "φιλοξενίας" (2014-2016). Την περίοδο αδράνειας, ανάμεσα στην πώληση και την έναρξη των εργασιών, η έκταση αυτή χρησιμοποιήθηκε σαν αποθήκη ψυχών, αποκλεισμένων και σε άθλιες συνθήκες, ενώ οι τοπικές αρχές σε συνεργασία με το κράτος επιστράτευαν κάθε ρατσιστικό μέσο (επιτροπές κατοίκων, ανυπόγραφα κείμενα, fake news) για να επισπεύσουν τον διωγμό τους, συμβάλλοντας στην περαιτέρω εξαθλίωση των ζωών των κατατρεγμένων.

Τελικά με δάνεια από ελληνικές τράπεζες (και όχι ξένων κεφαλαίων όπως διαφήμιζαν), αυτό που κατασκευάζεται είναι μια πόλη μέσα στη πόλη με περισσότερες από 8.500 νέες υπερπολυτελείς κατοικίες πληθυσμού 25.000 - 30.000 χιλιάδων, αρκετούς ουρανοξύστες, πανάκριβα ξενοδοχεία, 2 υπερμεγέθη εμπορικά κέντρα, ιδιωτικές μαρίνες και αντίστοιχες υποδομές (ιδιωτικά νοσοκομεία, κολλέγια, συνεδριακά κέντρα κ.α.) και φυσικά αυτό που θεωρούν τον ακρογωνιαίο λίθο της επένδυσης, το πρώτο IRC (Integrated Resort Complex), ελληνιστί το πρώτο καζίνο στην Ελλάδα εντός αστικού ιστού που συνδυάζει την κουλτούρα του τζόγου, με την κατανάλωση, την ψυχαγωγία και τη διαμονή. Προφανώς, τα έργα που προχώρησαν πρώτα αφορούσε το φύτεμα μπετού στην ακτογραμμή και η προπώληση διαμερισμάτων ενώ για να γίνουν πραγματικότητα οι μακέτες με τα (συρρικνωμένα) πάρκα τις λιμνούλες και τις υποδομές δημόσιας χρήσης θα πρέπει να περιμένουμε αρκετά. Η παραπάνω ιστορία δείχνει την διαχρονική ψευτιά και υποκρισία όλων των πολιτικών ανεξαρτήτως κομμάτων, καθώς και το γεγονός πως το κράτος λειτουργεί πάντα με γνώμονα τη διασφάλιση των συμφερόντων των από πάνω και την κυριαρχία του πάνω στην κοινωνική βάση. Ο χώρος αυτός δεν ήταν ποτέ ανοιχτός για εμάς και ποτέ καμία εξουσία δεν είχε, έχει και θα έχει στόχο να μας τον παραχωρήσει.

Πίσω από τα φανταχτερά οράματα και τις περιφράξεις των 25 χιλιομέτρων, στα εργοτάξια κρύβεται η δολοφονική κανονικότητα της εκμετάλλευσης. Εκεί, ο εργάτης παράγει την καταστροφή του: είτε σακατεύεται στις σκαλωσιές για να προλάβει τα χρονοδιαγράμματα, είτε βλέπει τη ζωή του να κοστολογείται λιγότερο από ένα τετραγωνικό του καζίνο. Τα εργατικά "ατυχήματα" (μέχρι στιγμής δεκάδες τραυματισμοί και θάνατοι) στο Ελληνικό δεν είναι «κακιά στιγμή», είναι η επιβεβαίωση πως όπου υπάρχει καπιταλιστική ανάπτυξη, υπάρχουν και νεκροί εργάτες (συνήθως μετανάστες), καθώς ο θάνατος στο εργοτάξιο αποτελεί το αναπόδραστο αποτέλεσμα μιας εξαντλητικής εντατικοποίησης που απαξιώνει την ανθρώπινη ζωή μπροστά στη μεγιστοποίηση του κέρδους. Είναι η πιο ωμή απόδειξη ότι αυτό το project οικοδομείται πάνω σε μια ταξική πραγματικότητα, όπου η κλιδή των λίγων θεμελιώνεται με το αίμα και τις πληγές των πολλών μέσα στη σκόνη του εργοταξίου. Σε αντιστοιχία οι θέσεις εργασίας που υπόσχονται με την ολοκλήρωση της επένδυσης αφορούν σε μεγάλο βαθμό τον τουρισμό που είναι από τους πρωταθλητές στην καταπάτηση εργατικών δικαιωμάτων, την ανασφάλιστη εργασία και το ξεζούμισμα των εργαζομένων.

Το "The Ellinikon" δεν αποτελεί ένα όραμα αναβάθμισης για τη περιοχή, αλλά το αποτέλεσμα μιας σκανδαλώδους παραχώρησης όπου το κράτος επέλεξε να «χαρίσει» τη δημόσια γη και να τροποποιήσει την νομοθεσία (ύψη κτιρίων, χωροθέτηση καζίνο κ.α.) για να εξυπηρετήσει αποκλειστικά τα συμφέροντα των επενδυτών, των τραπεζών και των μεγάλων κατασκευαστικών ομίλων, θυσιάζοντας τον δημόσιο χώρο στον βωμό του αφηγήματος της «εθνικής ανάπτυξης». Αυτό που υψώνεται δεν είναι ένα πάρκο, αλλά μια ιδιωτική, περικλειστη πόλη και μια επέκταση της ήδη υπάρχουσας «τσιμεντούπολης» που δεν απαντά σε καμία προληπτική ανάγκη. Οι τερατώδεις περιφράξεις του εργοταξίου, αποτελούν το σύμβολο αυτού που πρόκειται να ακολουθήσει: ένας χώρος αποκομμένος από τον κοινωνικό ιστό, ελεγχόμενος και προορισμένος μόνο για πλούσιους και τουρίστες, με βίλλες και καζίνο. Το αφήγημα για το «πάρκο» είναι ένα φθηνό επικοινωνιακό πυροτέχνημα που δεν μπορεί να ξεπλύνει τη λεηλασία της περιοχής μας, το οποίο θα λειτουργεί με τους όρους της ιδιωτικής πόλης (ελεγχόμενη είσοδος, φράχτες, επιτήρηση κλπ). Συνεπώς θα παραμείνει ένα ξένο σώμα που προέκυψε από τη συνεχή υποτίμηση του δημόσιου χώρου, ο οποίος δόθηκε ως «πάτημα» στους ιδιώτες για να τον αναπτύξουν με τους δικούς τους όρους αποκλείοντας εμάς.

Η ήδη υποβαθμισμένη ποιότητα ζωής μας θυσιάζεται στον βωμό της αυξημένης κίνησης, της πχορύπανσης και μιας ασφυκτικής επιτήρησης, την ώρα που η ελεύθερη πρόσβαση στη θάλασσα και την αναψυχή γίνεται ένα ακριβό εμπόρευμα που απευθύνεται αποκλειστικά σε "φουσκωμένα" πορτοφόλια. Το κόστος διαβίωσης διογκώνεται επικίνδυνα και τα ενοίκια καθίστανται απαγορευτικά, προδιγράφοντας τον βίαιο εκτοπισμό μας από τον τόπο μας, προκειμένου να στηθεί μια «βιτρίνα» κατανάλωσης. Πέρα, όμως, από την οικονομική ασφυξία, ερχόμαστε αντιμέτωπα με μια μη αναστρέψιμη περιβαλλοντική καταστροφή: οι τόνοι μπετό που θα πέσουν απειλούν να ανεβεί η θερμοκρασία στην Αθήνα, ενώ οι υπεργολκές ενεργειακές απαιτήσεις της νέας ιδιωτικής πόλης επιβάλλουν επικίνδυνες υποδομές, όπως την επέκταση του ΚΥΤ (Κέντρο Υπερψηλής Τάσης) στην Ηλιούπολη, το οποίο βρίσκεται σε απόσταση αναπνοής από τα σπίτια μας. Αυτή η λεηλασία απλώνεται από τις ακτές του Αγίου Κοσμά μέχρι τις πλαγιές του Υμηττού, μεταλλάσσοντας τις γειτονίες μας σε «περίχωρα» ενός απέραντου εργοταξίου που μας πνίγει. Ακόμα και οι υπόγειες σήραγγες και οι παρεμβάσεις στις μεταφορές που είναι στα προσεχώς πλάνα, δεν σχεδιάστηκαν για την εξυπηρέτηση των δικών μας αναγκών, αλλά για να διασφαλίσουν την απρόσκοπτη ροή προς την περικλειστη πόλη τους.

Απο πολύ παλιά, σταθερή απαίτηση των αγωνιζόμενων κατοίκων ήταν το πάρκο υψηλού πρασίνου και η διατήρηση του Αγίου Κοσμά ως αθλητικού κέντρου. Γνωρίζουμε ότι οι οικονομικές και τεχνικές απαιτήσεις για κάτι τέτοιο δεν είναι το βασικό εμπόδιο αφού όπως βλέπουμε καθημερινά δισεκατομμύρια ευρώ ξοδεύονται ή χαρίζονται για άχρηστους και εχθρικούς προς την κοινωνία σκοπούς. Από την άλλη το πρόσφατο παρελθόν μας έχει διδάξει ότι οι σχεδιασμοί του κράτους μπλοκάρονται μόνο στην πράξη από ακηδεμόνευτους αγώνες και αυτοοργανωμένες πρωτοβουλίες άμεσης δράσης (πχ Πάρκο Ναυαρίνου, πάρκο Κύπρου & Πατνσιών, λόφος Φιλοπάππου, καταληψιακά εγχειρήματα κ.α.).

Η "μεγαλύτερη αστική ανάπτυξη στην Ευρώπη" δεν είναι παρά η ικανοποίηση των απαιτήσεων κάποιων μεγαλοαφεντικών (Λάτσας, Μυτηλιναίος - οι ίδιοι δηλαδή που καταστρέφουν με τις ενεργειακές επενδύσεις τους όλη την ύπαιθρο) για γρήγορο κέρδος και η εκπλήρωση πολιτικών συμφερόντων δημάρχων, ακαδημαϊκών μελετητών και διάφορων παρατρεχάμενων. Το ιδεολόγημα της εθνικής ανάπτυξης δεν είναι παρά η θεσμοθετημένη υποβάθμιση των ζών μας, μια επίθεση διάρκειας σε βάρος των «από κάτω» ώστε να πλουτίσουν οι λίγοι. Τα γιγάντια master plans εξευγενισμού και ανάπτυξης πίσω από τα διαφημιζόμενα οικονομικά και κοινωνικά οφέλη κρύβουν υποταγή, εκτοπισμό και εκμετάλλευση. Δεν έχουμε, ούτε πρόκειται να αποκτήσουμε, κοινά συμφέροντα με τους επενδυτές που τεμαχίζουν τη γη μας, τα κάθε λογής αφεντικά που βλέπουν παντού ευκαιρίες κέρδους ή τα τουριστάκια που αντιμετωπίζουν την πόλη μας ως ένα ατελείωτο σκηνικό κατανάλωσης. Απέναντι στα κρατικά και αναπτυξιακά τους όνειρα, που προϋποθέτουν την υποτίμηση της ύπαρξής μας, αντιπαραθέτουμε τη συλλογικοποίηση των αγώνων μας. Να εμποδίσουμε την περεταίρω τουριστικοποίηση των γειτονιών, τους νέους ταξικούς αποκλεισμούς και την καταστροφή κάθε ελεύθερου χώρου.

ΑΝΑΠΤΥΞΗ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΦΤΟΧΟΙ ΕΚΤΟΠΙΣΜΕΝΟΙ

ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ ΚΑΙ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΕΠΕΛΑΣΗ ΤΟΥ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ

ΠΟΡΕΙΑ

ΣΑΒΒΑΤΟ 9.5.26 12:00

ΜΕΤΡΟ ΑΡΓΥΡΟΥΠΟΛΗΣ

Μολόχα

συνέλευση για αυτοοργάνωση, αντίσταση, αλληλεγγύη στα νότια

moloha_notia@espiv.net | moloha.noblogs.org